

**Najhladanejší
člások detí Gajdár (35):
Str. 2-3**

Zatknutý!
Madala Domíniku a Matka

Šokujúce odhalenie

PRÁCE BULVÁRNEHO
NOVINÁRA
Z NOVÉHO ČASU

NEHANEBNÝ BULVAR?!!

DAVID PÚCHOVSKÝ

Dixit

David Púchovský

Nehanebný bulvár?!

**Šokujúce odhalenie práce
bulvárneho novinára
z Nového Času**

Dixit

Autor textu © David Púchovský, 2020
Layout obálky © Zuzana Heringešová, 2020
DTP © František Jablonovský, 2020
Foto © TASR, Nový Čas, archív autora
Jazyková redakcia: Mgr. Monika Villemová

Vydalo Vydavateľstvo Dixit, s. r. o., 2020
Tlač: Kasico, a.s.

ISBN: 9788089662333

Niektoré mená a postupy boli zmenené z bezpečnostných dôvodov.
Udalosti sú opísané tak, ako sa v skutočnosti stali.
Uzávierka textov: 20. augusta 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Poznámka vydavateľa a autora

Kniha NEHANEBNÝ BULVÁR?! je samostatným autorským dielom Davida Púchovského. Denník Nový Čas ani jeho vydavateľstvo nemalo žiadny vplyv na obsah diela.

Medzi autorom a denníkom Nový Čas, respektíve medzi vydavateľom a denníkom Nový Čas neexistuje žiadna dohoda o spolupráci pri vzniku alebo tvorbe obsahu knihy okrem povolenia na použitie vybraných licencovaných fotografií.

Kniha nie je marketingovým produktom denníka Nový Čas ani jeho vydavateľstva.

Názory autora a redakcie na obsah knihy môžu byť odlišné.

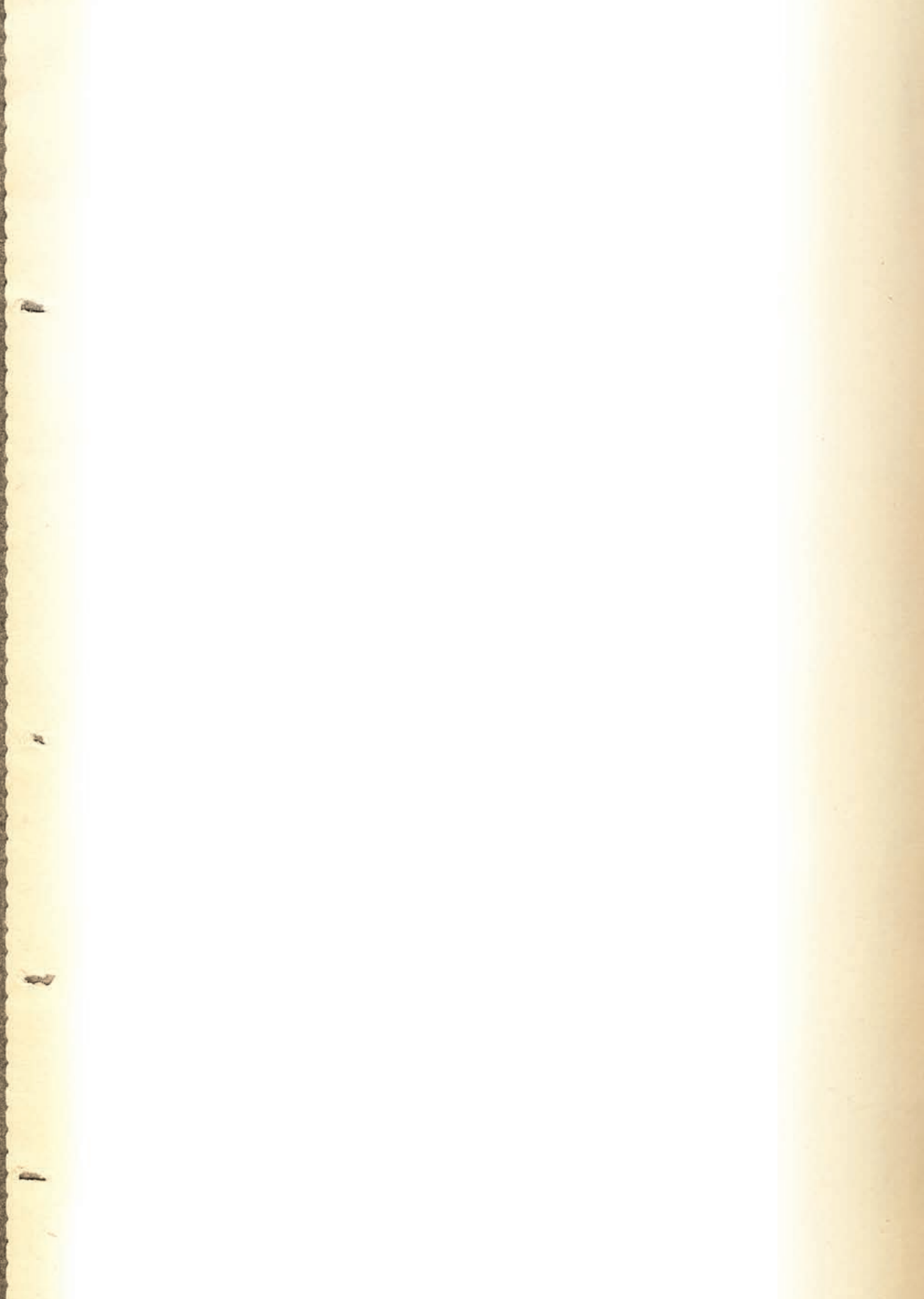
Venovanie

Mojej trpezlivej rodine
a odvážnej osobe, bez ktorej by som
nenašiel ani jedno z troch
unesených detí.

www.facebook.com/puchovsky

Obsah

Predhovor	9
Chalan z Nového Času	11
Slovenka s dvoma deťmi na úteku pred FBI	21
Cesta na Krym a slovenskí žoldnieri na Ukrajine	45
Mladá Slovenka vraždila v Španielsku	81
Dvakrát unesený chlapec	105
Muž, ktorý takmer zabil Joža Ráža	135
Unesené deti som našiel v Paname	155
Dvojnásobný vrah sa skrýval vo vlastnom dome	211
Spoveď väzňov odsúdených na doživotie a ich obeť	237
9 + 1 novinových útržkov	259
Vila Juraja Širokého na Bahamách	260
Princ Harry sa opil na Slovensku	265
Posledný rozhovor s únoscom lietadla	269
Rozhovor s vrahom prepusteným na slobodu	271
Ako Slovenka utiekla pred vojnou zo Sýrie	273
Terorista z bratislavskej mešity	276
Karol Mello v Belize	281
Článok, ktorý nikdy nevyšiel	282
Srdce si nosila v taške	284
Únos vyriešený po 56 rokoch	286
Spomienky iných	289
Nehanebný bulvár?	295
Podakovania	297
Bibliografia	298

Predhovor

Ako mladý novinár som mal ambíciu robiť výnimočné reportáže, písať silné príbehy úžasných ľudí, prinášať exkluzívne informácie, prosto dať do novín niečo extra, čo nikto iný ešte nedokázal a dlho nedokáže.

Od toho času uplynulo už veľmi veľa vody dole Dunajom a zo mňa sa postupom času stal zástupca šéfredaktora v Novom Čase. Mladí novinári do redakcie prichádzali aj z nej odchádzali, ale vždy mi boli veľmi sympatickí najmä tí, ktorí vstupovali do mediálneho sveta s podobnou ambíciou, akú som mal kedysi ja. A jedným z nich bol aj David Púchovský.

Napriek relatívne krátkemu času, ktorý v Novom Čase strávil, urobil niekoľko pozoruhodných, ba priam unikátnych reportáží. Keď si v tejto knižke prečítate, ako vznikali a prebiehali až do záverečného finišu, určite mi dáte za pravdu.

Som rád, že som bol tých niekoľko rokov Davidovým kolegom. Obohatil môj profesionálny život a boli sme si vzájomne inšpiráciou v našej ťažkej práci.

V Bratislave 20. augusta 2020

Hubert Vavro

Chalan z Nového Času

Ako študent katedry žurnalistiky Filozofickej fakulty Univerzity Komenského som predvídateľne nasledoval drvivú väčšinu vtedajších, minulých či budúcich spolužiakov, keď som, až na jeden ojedinelý prípad, v každom semestri musel opakovať skúšku z dejín žurnalistiky pod vedením prísneho oka profesorky Danuše Serafínovej, najväčšej kapacity vo svojom odbore.

Už počas štúdia na univerzite som sa však odlišoval od spolužiakov v tom, kde som sa ako budúci profesionálny novinár videl. Nehovoril som o takom alebo onakom *mienkotvornom* médiu, nehovoril som o komerčnej televízii či rádiu. Mojm cieľom bolo preraziť v najčítanejšom denníku na Slovensku, v bulvárnem Novom Čase.

Keď sa dnes začítam do mojej seminárnej práce z roku 2008 z prvého ročníka, nemôžem sa ubrániť úsmevu. „Je naozaj bulvár daňou za slobodu slova? Ako sa vyrovnáva najčítanejší slovenský denník s vidinou úspechu a s pravidlami novinárskej etiky? Zvláda balancovanie na tomto tenkom ľade? Poznám nespočetne veľa ľudí, či už patria do radu mojich kamarátov, alebo sa novinárčine venujú na profesionálnej báze, ktorí odsudzujú Nový Čas a posmievajú sa jeho obsahu a štýlu. Pre takýchto ľudí nie je bulvár určený a z osobného hľadiska si myslím, že je neoddeliteľnou súčasťou spoločnosti. Je len na redaktoroch a vydavateľoch, akou tvárou sa mu postavia,“ píšem v úvode seminárky a pokračujem: „Bulvár sa dá robiť aj inteligentne, čo je pre mnohých neakceptovateľné, nepochopiteľné. Umením je ho pochopiť.“

Nechcem preháňať, ale vlastné slová označím za prorocké, aspoň čo sa týka môjho vlastného pôsobenia v redakcii. Vyššie citované riadky ma vlastne sprevádzajú dodnes, dávno potom, čo som z Nového Času odišiel. Ako keby by mi bol bulvár naveky súdený nezávisle od toho, kde budem pracovať.

Nebolo to štúdium na vysokej škole, ktoré postupne formovalo môj názor na médiá a osobné smerovanie. Nový Čas sa do môjho života dostal už dávno predtým. Dlhé roky bol súčasťou môjho dospelovania. Doma sme vždy mali jeho výťažok, minimálne sobotňajší aj s programom. Spomínam si ešte na jeho čiernobiele vydania a postupný prechod od čiastočne po úplne farebný.

V pamäti mi utkveli reportáže od Vladimíra Donnera, jedného z najlepších novinárov zameraných na krimi spravodajstvo v histórii slovenskej žurnalistiky. Nikdy nechýbal tam, kde sa odohrávali zásadné zvraty v ľudských osudoch, a spracovával ich do obsiahlych reportáží, ktoré by sa dnes do novín asi už nezmestili. Nechýbal ani pri tom, keď sa bol Mikuláš Černák v roku 1997 dobrovoľne prihlásiť na políciu. Dodnes je jediným slovenským novinárom, ktorý spravil rozhovor so šéfom americkej FBI. Mal som to šťastie, že som ako novinársky elév zažil finálnu éru jeho kariéry, ktorú venoval, aj keď nemusel, vzdelávaniu nás, začiatočníkov.

Ako mladého, možno až detského čitateľa ma bulvárne spravodajstvo na prvý pohľad zaujalo svojím štýlom, jazykom, jednoduchosťou a estetickou spracovaním. Ostatné denníky som, samozrejme, taktiež registroval, no nejako som sa nenašiel v ich odbornejších a analytickyjších článkoch.

To, že sa raz stanem novinárom, som vedel od svojich jedenástich rokov, keď som napísal prvú poviedku, ale definitívne som sa rozhodol po teroristických útokoch na Spojené štáty americké. Udalosti okolo 11. septembra 2001 ma úplne *fascinovali*. Počas nasledujúcich rokov som inklinoval najmä k športovej žurnalistike, vďaka písaniu som začal zarábať prvé brigádnicke peniaze a v duchu som začal rozmýšľať nad prácou športového novinára v Novom Čase.

Zaskočene na mňa zapôsobil vtedajší vedúci oddelenia športu, keď som sa v redakcii denníka objavil v roku 2007 ako sedemnásťročný gymnazista žiadajúci o brigádu. Čakal hotového novinára, namiesto ktorého prišiel neplnoletý študent. Aj keď prejavoval ochotu pre menšiu formu spolupráce, nešlo to, a tak sa rýchlo skončila. Videl som sa tam, kde som ešte pre svoj vek a školu nemohol pôsobiť.

Po nástupe na vysokoškolské štúdium som sa svojho cieľa nevzdal a v druhom ročníku som absolvoval dvojtyždňovú stáž v redakcii Nového Času v rámci skupinového programu pre viacerých študentov. Bolo pre mňa veľkým zážitkom vidieť pozadie výroby novín, rozprávať

Moje miesto v redakcii Nového Času. Ak som nemal v práci šéfku, pri logu som denne denne absolvoval tri porady. Niekedy mi na nich zo stresu zvieralo žalúdok.
Zdroj: archív autora

sa s redaktormi, navštíviť tlačiareň, počúvať to, čo vás v škole nenaučia. Po skončení stáže prešlo pár týždňov, potom som sa redakcii pripomenul a začiatkom roka 2010 sa začal náš prvý pracovný vzťah.

Nasledovalo tri a pol roka, keď som v redakcii trávil niekoľko hodín týždenne. Z domu som pracoval mnoho víkendov. Uplatnenie som našiel všade okrem riadnej denníkovej výroby. Staral som sa o web www.cas.sk, písal a prekladal články, strihal videá, nahadzoval články z novín do redakčného systému a mnoho iného. Výnimočne sa mi však podarilo „preraziť“ aj do novín.

Túžil som po vlastných článkoch do takej miery, že som počas štúdia na univerzite všade so sebou vláčil tašku so zrkadlovkou, aby mi neunikla žiadna aktuálna udalosť, ktorej by som sa mohol stať svedkom. Párkrát svoj účel splnila. Napríklad, keď uverejnené fotografie ani nie pätnásťročných dievčat, ktoré sa hojdali na hojdačke upevnenej z dolnej strany bratislavského Starého mosta, pochádzali z mojej dielne. Hojdačku tam niekto neznámy pripevnil tak, že pri hojdaní sa dievčatá dostávali nad hladinu Dunaja. Jedna chyba a skončili by pod hladinou, ktorá pochovala tolko ľudí. Fotografie sa dostali do Nového

Času cez stranu a pol bratislavskej sekcie. Na základe článku bol upozornený magistrát hlavného mesta a hojdačka bola kvôli bezpečnosti odstránená. Vtedy som sa mohol na vlastnej koži presvedčiť, akú silu majú médiá a že aj bulvár dokáže svojimi článkami pomáhať druhým.

V roku 2013 som úspešne odštátnicoval a nastúpil som v redakcii na plný úväzok na miesto, ktoré dovtedy neexistovalo. Polovicu pracovného času som mal venovať oddeleniu *Tip od vás*, ktoré spracovávalo tipy od čitateľov zasielané v hojnom počte, a druhú polovicu som mal vypomáhať jedinému redaktorovi sekcie *Téma dňa*. Začínal som od piky, moje prvé slová v novinách ako „poloredaktora“ boli prepísané vyjadrenia odborníkov na danú tému, s ktorými som sa na pokyn vedúceho spájal.

Ako začínajúci profesionálny novinár som sa snažil hľadať témy kade-tade. Napríklad počas lokálnej anestézy pri zákroku, počas ktorého mi vyrezali z nohy hrubú vrstvu mäsa so znamienkom, som sa viac ako o to, že mám podozrenie na melanóm, zaujímal o rozprávanie sestričky, ktorá za rok schudla niekoľko desiatok kilogramov, a dohodli sme si termín rozhovoru. Bola to moja prvá *Téma dňa*, ktorá, dúfam, inšpirovala čitateľov bojujúcich s obezitou.

Po pár mesiacoch som oddelenie *Tip od vás* opustil a stal som sa plnohodnotným členom najmenšieho oddelenia v redakcii – *Téma dňa*. Mojou úlohou, ako aj úlohou môjho šéfa Erika Mihalka a neskôr Petry Klimešovej, bolo hľadanie najzaujímavejších tém, ktoré boli publikované na prvých dvoch stranách Nového Času, teda otvárali celé spravodajstvo a museli zaujať. Prinášať päťkrát do týždňa vlastné exkluzívne témy bolo nemožné, preto sme sa venovali aj spracovávaniu hlavnej témy z denného spravodajstva z rôznych oblastí od politiky niekedy až po šoubiznis, spolupracovali sme s ostatnými oddeleniami, prípadne robili editorov, ak sme dostali veľkú tému spracovanú krajským redaktorom.

Vyhľadávanie exkluzívnych tém sa stalo mojím strašiakom. Mal som dvadsaťtri rokov, bol som čerstvým absolventom vysokej školy s praxou v online priestore denníka, nemal som vybudovanú žiadnu sieť kontaktov. Pár rokov dozadu by som pravdepodobne štartoval v regionálnych novinách a bol by som rád. Lenže nedostatok mladých novinárov, nespoľahlivosť a nelojnosť ďalšej veľkej množiny spôsobili, že som dostal šancu pracovať tam, kde som chcel od svojich tínedžerských čias – v najčítanejšom denníku na Slovensku, v Novom Čase.

Lenže nebolo nič horšie, ako začať na oddelení, ktoré svojím obsahom otvára celé vydanie novín a má zabezpečovať titulkové témy, ktoré budú noviny predávať masám.

Bez zdrojov, bez kamarátov na správnych miestach, napríklad v štátnej správe, bez masívnych kontaktov som sa rozbiehal dopredu len veľmi ťažko. Aj keď som sa po čase zlepšil a nabral skúsenosti, nikdy som nepatril k typu novinárov, ktorí týždenne absolvovali množstvo osobných stretnutí a telefonátov, ktorých cieľom bolo budovanie si vlastnej siete informátorov. Nemal som na to povahu. Preto som sa sám od seba začal orientovať na to, čo je verejne prístupné. Na internet, na vyhľadávanie informácií online. Povedané jazykom 21. storočia, vyprofiloval som sa ako *dátový novinár*. Všetky kľúčové informácie, a to aj pri takých kritických témach ako bolo hľadanie troch unesených detí, som zisťoval z otvorených zdrojov. To, že to bolo často veľmi prácne v porovnaní s tým, ak by mi môj zdroj takéto informácie poskytol, ani nebudem ďalej rozoberať.

Vyhorený a unavený som v roku 2015 redakciu Nového Času opustil po dvoch rokoch od nástupu. Po nasledovnom roku a pol na administratívnej pozícii v štátnej správe som zistil, že som prešiel z jedného extrému (vypätie, stres, kauzy) do druhého (nuda). Keď už sa schýľovalo k možnému návratu do médií, prišla ponuka vstúpiť do nového projektu sociálnych sietí Policajného zboru, ktorý som mohol rozbiehať od nuly. Po viac ako troch rokoch môžem povedať, že som sa rozhodol správne. Nehovoria za to iba štatistiky v počte sledovateľov našich stránok, ale aj povaha celej práce, ktorá ma nesmierne baví. Spracovávaním aktualít z prostredia polície sa stále cítim ako novinár a mám to, čo som nikdy nemal – promptné a vlastné zdroje, čo je pochopiteľné, keďže polícia chce o svojej činnosti informovať ako prvá, a tak tieto novinky idú vždy cez oddelenie, na ktorom pracujem.

Čo sú to dva roky v ľudskom živote? Kto sa dožije staroby, pre neho dva roky z jeho dávnej minulosti nič neznamenajú. Dva roky sú nič aj z historického hľadiska. Sú kvapkou v oceáne, sú jedným slovom v encyklopédii histórie ľudstva. Napriek tomu sa na dva roky strávené v redakcii Nového Času pozerám ako na obdobie, ktoré malo na môj život zásadný vplyv. Myslím si, že tieto dva roky ovplyvnili životy niekoľkých osôb, o ktorých som písal. Zo spätného pohľadu mi tie dva roky pripadajú ako dvadsať rokov. Stalo sa toho tak veľa, až sa mi nechce veriť. O tom, či to stálo za to a či teraz bulvárne megalomansky

nepreháňam, sa môžete presvedčiť na nasledujúcich stranách, ktoré mapujú najvýraznejšie témy, ktorým som sa ako redaktor Nového Času venoval.

K napísaniu tejto knihy ma viedlo niekoľko faktorov. Prvým z nich bola nostalgia. Dodnes si veľmi rád spomínam na roky 2013 – 2015. Na konkrétne témy, na konkrétne zážitky, na konkrétne udalosti. Stále som v kontakte s niektorými ľuďmi, o ktorých som písal články. Nostalgia často potláča negatívne momenty, ktorým sa v tejto knihe vyhnem. Bolo ich tak málo, že by len zbytočne kazili čitateľov dojem. Rovnako nečakajte, že budem rozpitvávať negatívne vlastnosti bulváru, prípadne konkrétne chyby novinárov. Chyby nerobí iba ten, kto nič nerobí. Ja som robil vždy, chybám som sa teda nevyhol. Platí to aj pre mojich bývalých kolegov.

O chybách bulváru som písal aj v citovanej seminárnej práci z roku 2008, keď som v redakcii ešte nepôsobil. Už vtedy som sa snažil k bulváru pristupovať racionálne bez ružových okuliarov na nose.

Nechcem robiť z bulváru ani z Nového Času ideál dokonalosti. Na druhej strane si myslím, že kritika bulváru je v mediálnom priestore v takom nepomere k chvále, že je oveľa ľahšie sa k nej dopracovať. Preto ak čitateľ bude mať dojem mojej subjektivity, svoje pocity si bude môcť ľahko vyvážiť silným *mienkotvorným* názorovým prúdom, ktorý nikdy na bulvári nevidel nič prínosné.

Druhým dôvodom napísania tejto knihy bola zvedavosť. Zvedavosť moja, zvedavosť mojich čitateľov, ktorí si pamätajú témy, ktoré som ako novinár pokrýval. O niektorých z nich hovorilo celé Slovensko, keďže sa dostali aj do konkurenčných médií a pritiahli pozornosť čitateľov naprieč *bulvárnomenkotvorným* spektrom. Čo sa stalo s príbehmi, ktoré som spracoval v rokoch 2013, 2014 a 2015? Ako žijú ľudia, o ktorých som písal? Čo zažili za posledných päť rokov? Ak by som sa nedal na napísanie tejto knihy, nikdy by som to nezistil.

Tretím faktorom bolo poskytnutie pohľadu do zákulisia práce v slovenskom bulvári, ktorý bude zaujímať študentov žurnalistiky aj mojich čitateľov a všetkých tých, ktorí sledovali rôznorodé ľudské osudy. Kapacita novinovej strany či dvojstrany sa stala mojím nepriateľom. Postupne som prišiel na to, že viem písať obsiahlo. Odrazu sa zo mňa vytratil strach z tínedžerských čias, že nedokážem napísať toho dosť. Musel som preto bojovať s krátením textov a vyhadzovaním informácií, ktoré sa do novín už nezmestili. Bolo nemysliteľné, aby som v článkoch opisoval

spôsob svojej práce. Ako som prišiel na to a hento. Aby som do detailov opísal osudy ľudí, respondentov. Noviny by na to nikdy nestačili. Kniha áno.

Štvrtým a posledným faktorom bola odvaha predstúpiť nielen doma pred zrkadlo, ale aj pred prípadné publikum a povedať nahlas: Nehanbím sa za to, že som pracoval v Novom Čase. Spojenie slov „hanba“ a „Nový Čas“ sa stalo trendom tak medzi laikmi, ktorí nepoznajú prácu bulváru a ihneď ho odsudzujú, ako aj medzi tými, ktorí veľmi dobre vedia, o čo ide, ale radi si na takejto téme zgustnú. Bulvár je mystifikovaný a spájaný s množstvom dezinformácií.

K napísaniu knihy po piatich rokoch ma viedli dva dôvody. Po prvé, je to dostatočne dlhá doba, po ktorej je vhodné vrátiť sa k osudom ľudí, o ktorých som písal. Po druhé, pár dní pred tlačou tejto knihy mi vypršala päťročná doba mlčanlivosti o mojej práci pre Nový Čas.

V prvom rade by som chcel poukázať na rozdiel medzi bulvárom a „bulvárom“, o ktorom hovoria kritici. Bulvár je spôsob podávania informácií zo širokého spektra každodenného diania vrátane denného spravodajstva, zahraničného spravodajstva, politických udalostí, športu, ľudských príbehov a v neposlednom rade noviniek zo života známych osobností – tzv. celebrit. Celebritná sekcia článkov je len súčasťou bulváru. Ak niekto píše pre bulvár, neznamená to, že píše o celebritách a šoubiznise. Práve táto sekcia je vnímaná časťou verejnosti negatívne, keď bulvárnym novinárom vyčíta, že sa starajú do súkromia iných, že píšu, čo chcú, že ničia vzťahy a životy umelcov, moderátorov a tak ďalej...

Nepracoval som na oddelení šoubiznisu, napísal som iba pár článkov o celebritách, z ktorých sa tomu hlavnému venujem aj v tejto knihe, preto nemám kompetenciu písať o zákulisných metódach práce mojich bývalých kolegov z tohto špecifického oddelenia. Zároveň netvrdím, že je ich práca dehonestujúca. Je svojská, má svoje postupy, ktoré by mnohých prekvapili, ale nie je možné brať bulvár iba ako taký jednoliaty obsah, ktorý sa venuje celebritám a ničomu inému.

Mojou úlohou ako redaktora *Témy dňa* bola transformácia najzaujímavejších denných aktualít zo širokého spektra oblastí do bulvárnej podoby: písať krátko, ale výstižne, písať ľudovo, aby obsahu porozumel stredoškólak aj jeho babka z dediny z východného Slovenska. Pridať trochu korenistý bulvárny titulok, ktorého tvorbu som vždy miloval, a porcia bola pre čitateľa pripravená.

Ďalším mýtom je tvrdenie, že bulvár klame a zavádza, prípadne zverejňuje nezmyselné a nepravdivé informácie. Je to lož. Aj keď sa postupy a metodika práce medzi bulvárnym a tzv. mienkotvorným reportérom odlišujú, spôsob varenia zostáva rovnaký: vyhľadávanie dát a ich spracovanie, komunikácia so zdrojom (ak existuje), oslovenie odborníkov na danú tému, oslovenie oboch strán témy (ak existujú), prepis nahratých vyjadrení, prvý nástrel článku, skracovanie, editovanie, výber fotografií, tvorba titulku, publikovanie.

Nikdy v živote som si nedovolil napísať nepravdivú informáciu. Každé tvrdenie som si overoval. Spoliehal som sa na názory odborníkov, ak to bolo potrebné. Ak by som klamal, veľmi ľahko by som čelil trestnému oznámeniu poškodenej strany. Samozrejme, v histórii Nového Času došlo aj k takýmto prípadom, prípadne vtedy, keď aktér článku nebol s jeho obsahom spokojný, hoci boli tvrdenia pravdivé. To, že by si bulvární novinári v Novom Čase vymýšľali a pracovali s tým, čo sa im v noci prisnilo, je klamstvo.

V prípade kritiky bulváru zabúdajú jeho kritici, či už zámerne alebo nevedomky, na jeho ľudovú silu. Kam inam, ako do bulváru, sa dostávajú na dennej báze príbehy obyčajných ľudí? Články vypovedajú o ich problémoch, o ktorých sa mnohým z nás môže iba snívať. Môžeme si prečítať, kde zlyhali niektoré úrady, kto im hádže polená pod nohy, aké zákerné ochorenie zmarilo ich plány na normálny život. Bulvár z ľudských príbehov žije. Áno, predáva ich, profituje z nich, avšak reálne pomáha. Nie je nič krajšie ako pocit, keď sa na základe vášho článku pohnú ľady. Keď vám každý rok ľudia, o ktorých ste písali články, volajú s vďakou za pomoc. Takíto ľudia sa na začiatku často sami od seba obracajú na bulvár. Sú bezradní a už nevedia, čo by mali spraviť, aby bolo spravodlivosti zadosťučinené. A tí, ktorých treba presvedčať, aby sa nebáli medializácie, pochopia neskôr, že novinári sú na ich strane. Všade tam, kde zlyháva spravodlivosť, pomáha už iba medializácia. A tú dokonale poskytuje bulvárne periodikum, ktoré je pre ľudské osudy ako stvorené. Aj o nich je moja kniha.

Bulvár odnepamäti vplýva na verejnú mienku. Aj keď síce podľa tohto môjho tvrdenia patrí medzi mienkotvorné médiá, v žurnalistickej odbornej obci sa vytvoril akýsi úzus, podľa ktorého tu máme dva tábory – bulvár a mienkotvorné médiá ako jeho opak. Budem sa ho držať, ale pre môj uhol pohľadu budem pred mienkotvorným uvádzať skratku tzv. pre *takzvané*. Kde inde nájsť najlepší pilier podpory môjho

názoru, ako v prípade, keď Nový Čas zverejnil informáciu o tajnom stretnutí dnes už expolitika Radoslava Procházku s vedením strany Smer SD po voľbách v roku 2016? Článok masívne ovplyvnil politické dianie na Slovensku. A to je len jeden príklad z mnohých... Dodnes platí, aj keď to niektorí nepriznajú, zásada „pokiaľ nie je náš prúser na titulke Nového Času, nejako ho prežijeme“.

Hoci od roku 2015 pracujem v štátnej správe, doteraz, keď čelím kritike za niektoré kroky v mojej súčasnej práci, si anonymní kritici, ktorí ma častujú vulgarizmami, nezabúdajú zgustnúť na tom, že som kedysi pracoval v Novom Čase.

Nemajú poňatia, aké články som napísal, stačí im iba to, čo si o mne prečítali v jednom rozhovore, ktorý som poskytol nemenovanému tzv. mienkotvornému médiu. Autor rozhovoru zvolil titulok, ktorý poukazyval na to, kde som predtým pracoval, aj keď celý rozhovor bol o úplne inej téme. Neviem, akú výpovednú hodnotu táto informácia zasadená priamo v titulku mala pre čitateľa, ale na druhej strane poskytla náboje iným, ktorí ich dodnes radi používajú. Išlo o korenistý titulok s nádychom bulváru. Niet sa čo čudovať. Takzvaná bulvarizácia zasahuje aj tzv. mienkotvorné médiá, ktoré pochopili, že metodika bulváru im nie je až taká cudzia a že dokáže urobiť pekné čísla predaja a čítanosti. Neprekvapilo ma ani, keď webový portál iného tzv. mienkotvorného média manuálne stiahol z rebríčka najčítanejších článkov za posledných dvadsaťštyri hodín ten o Nore Mojsejovej, aby si zachoval *mienkotvorné dekórum*.

K anonymným kritikom, ktorým niekedy nechýba primitivizmus najvulgárnejších rozmerov spojený so zasielaním osobných vyhrážok, sa v istom momente pripojili aj dve známe slovenské osobnosti. Pri kritike mojej súčasnej práce nezabudli o mne verejne svojim fanúšikom na sociálnych sieťach povedať, že som „Chalanom z Nového Času“. Grimasy, resp. spôsob podania, akým to „veľkolepo“ oznámili, napovedal, akým spôsobom na moju minulosť chcú poukazať a aké vášne túžia vyvolať. Až po čase som zistil, že manžel jednej z týchto známych tvári bol spolužiakom a kamarátom Andreja Gajdára, kedysi medzinárodne hľadaného Slováka, ktorý sa na štyri roky stratil so svojimi dvoma deťmi a ktoré sa mi podarilo nájsť. Slovensko je naozaj malé, obzvlášť, keď sa rovnaká osoba kedysi pohybovala v blízkosti Mariana Kočnera.

Každopádne, správanie týchto osôb ma presvedčilo porušiť vlastný prísľub. Dal som ho aj verejne, kamarátovi, českému studentovi